

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัดฉะเชิงเทรา และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยมีสมมติฐานในการวิจัยดังนี้ 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติอย่างน้อยร้อยละ 60 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จำนวน 25 คน ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย จากการจับสลากเพื่อเลือก 1 ห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลองที่สอนแบบเน้นงานปฏิบัติ เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 4 ข้อ 2) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ 3) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 4 แผน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบค่า t -test

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัดฉะเชิงเทรา และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ สรุปผลได้ดังนี้

5.1.1 นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.75

5.1.2 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในระดับมากที่สุด

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่ามีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลตามประเด็นดังต่อไปนี้

5.2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติอย่างน้อยร้อยละ 60 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภัทรา ราชยานต์ (2551) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพรหมวิทยาคอนแวนต์ พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น เพราะเป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือทำงานปฏิบัติด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม และฝึกทักษะการเขียนที่เน้นการนำภาษาไปใช้สื่อสารในชีวิตจริง จึงทำให้นักเรียนมีเป้าหมายในการเรียนรู้อย่างชัดเจน และพยายามผลิตชิ้นงานเขียนให้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ สอดคล้องกับเอลลิส (Ellis, 2003, pp. 9-10) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่าเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง โดยมีแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นกระบวนการคิดและให้ผู้เรียนลงมือทำงานปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อให้ได้ชิ้นงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ 3 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นก่อนทำงานปฏิบัติ (pre-task) เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมในด้านคำศัพท์และเนื้อหา เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมทำงานปฏิบัติงานเขียน ทั้งนี้จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนพบว่าในขั้นตอนก่อนทำงานปฏิบัตินี้ นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องมากนัก และยังไม่มั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็น จึงทำให้ผู้วิจัยต้องใช้เวลาเกินจากที่กำหนดไว้ในเริ่มแรก จึงปรับกิจกรรมเดี่ยวเป็นคู่หรือกลุ่มมากขึ้นเพื่อให้เวลากระชับและสร้างความมั่นใจในการตอบคำถามของนักเรียนมากขึ้น แล้วให้ทำงานเดี่ยวในช่วงฝึกใช้ภาษาเพื่อสร้างชิ้นงานรายบุคคลหลังจากฝึกทำงานกลุ่มและวิเคราะห์รูปแบบการใช้ภาษา นอกจากนี้การทำงานกลุ่มทำให้นักเรียนลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับนูแนน (Nunan, 2002, pp. 28-29) ที่กล่าวว่าจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มทำให้

ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ ไม่เครียดและไม่รู้สึกเบื่อ

2) ขั้นตอนการทำงานปฏิบัติ (during task) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงานเขียนจากกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อฝึกใช้ภาษาโดยเน้นที่เนื้อหาในการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องของภาษา และฝึกเขียนแต่งประโยคจากคำศัพท์และไวยากรณ์ที่กำหนดเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการเขียนสื่อสารจริง ซึ่งผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็นระหว่างการปฏิบัติงาน และการวางแผนการรายงานผลการปฏิบัติงาน ให้นักเรียนพยายามใช้ความรู้ความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างสรรค์ผลงานเขียนด้วยตนเองก่อน ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตและพบว่านักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการทำกิจกรรมกลุ่มและพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับเพื่อนๆ มากขึ้น รู้จักแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในการทำงานและนำเสนอผลงานของกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มให้ความร่วมมือกันและพยายามสร้างสรรค์ผลงานให้ออกมาดีที่สุดภายในเวลาที่กำหนด ถึงแม้ว่าในช่วงเวลานี้ยังไม่เน้นความถูกต้องของภาษาก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชินมณีเพ็ญ รัตน์วงศ์ (2547) ที่ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมการสอนที่ใช้งานปฏิบัติ เนื่องจากได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน อีกทั้งได้ประสบการณ์จากการปฏิบัติงานด้วยตนเอง จนเกิดความเข้าใจ มีความสนุกสนาน และสามารถจับทริคเรียนได้ดียิ่งขึ้น มีการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นและรู้จักการวางแผนงานให้เป็นลำดับขั้นตอน

3) ขั้นตอนรูปแบบทางภาษา (language focus) เป็นการวิเคราะห์ความถูกต้องของภาษาร่วมกัน โดยมีครูแนะนำและอธิบายการใช้ภาษาที่เหมาะสม ไม่ว่าจะป็นเนื้อหา คำศัพท์ ไวยากรณ์ กลไกการเขียน และการเรียบเรียง เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และสามารถใช้รูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง และนำไปปรับปรุงงานปฏิบัติของตนเองในช่วงฝึกใช้ภาษา ซึ่งนักเรียนแต่ละคนต้องสร้างชิ้นงานของตนเองเป็นรายบุคคล หลังจากที่ครูประเมินผลงานเขียนรายบุคคลแล้วจึงส่งกลับคืนให้นักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดและตกแต่งให้สวยงาม ซึ่งทุกคนพยายามสร้างสรรค์ผลงานของตนเองเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่ดีที่สุด เพื่อเก็บไว้ในแฟ้มสะสมผลงานของนักเรียน ทั้งนี้การให้นักเรียนเขียนในสิ่งที่ตนสนใจและนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงนั้นเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนผลิตชิ้นงานของตนเองออกมาให้ดีที่สุดและเต็มตามความสามารถที่มีอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของวันเพ็ญ เรืองรัตน์ (2549) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่าผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้นและท้าทาย ในขณะที่ปฏิบัติงานและทำชิ้นงานด้วยตนเอง ซึ่งใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ พิจารณาในแต่ละองค์ประกอบของงานเขียนได้ดังนี้

1) ด้านเนื้อหา พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติด้านเนื้อหาสูงขึ้น โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 5.7 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคือ 13.5 จากคะแนนเต็ม 16 เป็นเพราะว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจากขั้นตอนก่อนทำงานปฏิบัติ ได้มีโอกาสระดมสมองช่วยกันคิดคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน และได้ฝึกการใช้ภาษาในขั้นตอนปฏิบัติและขั้นเน้นรูปแบบทางภาษา ซึ่งมีการวิเคราะห์รูปแบบการใช้ภาษา

ทำให้เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียนและการเรียบเรียงมากขึ้น จึงมีเนื้อหาสำหรับเขียนหัวข้อเรื่องมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการทดสอบความสามารถในการเขียนก่อนเรียน เช่น นักเรียนคนที่ 7, 12, 13 และ 18 มีคะแนนด้านเนื้อหาต่ำสุด คือ 4 แต่หลังเรียนนักเรียนดังกล่าวมีคะแนนด้านเนื้อหาเพิ่มขึ้นเป็น 13.5, 13, 13.5 และ 15 ตามลำดับ (ภาคผนวก ข)

2) ด้านคำศัพท์ พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติด้านคำศัพท์สูงขึ้น โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 6.9 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคือ 14.4 จากคะแนนเต็ม 16 ซึ่งมีคะแนนสูงสุดใน 5 ด้าน แสดงว่านักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความหมายของการเขียนได้ถูกต้องเหมาะสมขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีขั้นตอนก่อนทำงานปฏิบัติที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้และทบทวนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนทั้งคำศัพท์เก่าและใหม่ก่อนลงมือทำงานปฏิบัติ และฝึกการนำคำศัพท์ไปใช้แต่งประโยคในชั้นทำงานปฏิบัติ มีการวิเคราะห์ความถูกต้องของภาษาและฝึกใช้ภาษาในชั้นวิเคราะห์รูปแบบของภาษา ทำให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์มากขึ้น ดังเช่น นักเรียนคนที่ 7 มีคะแนนด้านคำศัพท์น้อยสุด คือ 5.5 และคนที่ 3, 9, 23 มีคะแนน 6.5 แต่หลังเรียนนักเรียนดังกล่าวมีคะแนนด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นเป็น 13 และ 12.5, 12, 16 ตามลำดับ (ภาคผนวก ข)

3) ด้านไวยากรณ์ พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติด้านไวยากรณ์สูงขึ้น โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 4.3 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคือ 12.7 จากคะแนนเต็ม 16 ซึ่งมีคะแนนน้อยสุดใน 5 ด้าน เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่เขียนประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างเพียงร้อยละ 70-79 แต่ผลคะแนนเพิ่มขึ้น แสดงว่านักเรียนเข้าใจและสามารถนำโครงสร้างไวยากรณ์ไปใช้ได้ถูกต้องมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีขั้นตอนการฝึกทำงานปฏิบัติ และมีกรวิเคราะห์ความถูกต้องของภาษาในชั้นเน้นรูปแบบทางภาษา ทำให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้และมีความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์มากขึ้น ดังเช่น นักเรียนคนที่ 14, 8, 15, 16 มีคะแนนด้านไวยากรณ์น้อยสุด คือ 4 แต่หลังเรียนนักเรียนดังกล่าวมีคะแนนด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นเป็น 13, 14.5, 15, 15.5 ตามลำดับ (ภาคผนวก ข)

4) ด้านกลไกการเขียน พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติด้านกลไกการเขียนสูงขึ้น โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 6.4 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคือ 14.2 จากคะแนนเต็ม 16 แสดงว่านักเรียนสามารถใช้กลไกในการเขียนได้ถูกต้องมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีขั้นตอนทำงานปฏิบัติที่เน้นรูปแบบทางภาษา เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์ความถูกต้องของการใช้ภาษาร่วมกัน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้จุดผิดพลาดของงานเขียนในเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรพิมพ์ใหญ่พิมพ์เล็ก งานเขียนของนักเรียนจึงมีที่ผิดเป็นบางแห่ง และสามารถนำความรู้ไปใช้แก้ไขงานเขียนของตนเองให้ถูกต้องมากขึ้นในการฝึกใช้ภาษาและผลิตชิ้นงานของตนเอง ดังเช่น นักเรียนคนที่ 6, 9, 21, 23 มีคะแนนด้านกลไกการเขียนน้อยสุด คือ 4 แต่หลังเรียนนักเรียนดังกล่าวมีคะแนนด้านกลไกการเขียนเพิ่มขึ้นเป็น 15, 15.5, 12.5, 12 ตามลำดับ (ภาคผนวก ข)

5) ด้านการเรียบเรียง พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติด้านการเรียบเรียงสูงขึ้น โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 4.4

และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคือ 13 จากคะแนนเต็ม 16 แสดงว่านักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อความได้เหมาะสมขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีชิ้นทำงานปฏิบัติที่ให้นักเรียนได้ฝึกแต่งประโยค และนำมาเขียนเป็นความเรียงตามลำดับให้ต่อเนื่องและสอดคล้องกันเป็นในหนึ่งย่อหน้า และมีการวิเคราะห์การใช้ภาษาในชิ้นเน้นรูปแบบทางภาษาทำให้นักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อความตามลำดับและเชื่อมโยงความคิดต่างๆ เข้าด้วยกันได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น ดังเช่น นักเรียนคนที่ 4, 10, 13 มีคะแนนด้านการเรียบเรียงน้อยสุด คือ 4 แต่หลังเรียนนักเรียนดังกล่าวมีคะแนนด้านการเรียบเรียงเพิ่มขึ้นเป็น 16, 15, 14.5 ตามลำดับ (ภาคผนวก ข)

จากผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ เฉลี่ยร้อยละ 84.75 ซึ่งคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือร้อยละ 34.65 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีขึ้น

5.2.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ผลจากการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.22 เนื่องจากนักเรียนมีความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง พอใจกับเกณฑ์การประเมิน ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ชิ้นงานในการนำเสนอผลงานกลุ่ม สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้เขียนสื่อสาร สนุกกับการทำงานปฏิบัติที่ครุมอบหมาย เข้าใจและจดจำคำศัพท์ ไวยากรณ์ได้ดีขึ้น สามารถนำความรู้ไปเขียนงานได้ตามเป้าหมาย และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น แสดงให้เห็นว่านอกจากนักเรียนมีความสามารถในการเขียนมากขึ้นแล้ว การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติยังสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนเขียนภาษาอังกฤษอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนันท์มนัส คอเอก (2551) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในระดับมาก และทำให้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น (ภาคผนวก ข)

นอกจากผลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำงานกลุ่มพบว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานกับการทำงานปฏิบัติในทุกกิจกรรม ซึ่งสังเกตได้จากสีหน้าแววตา และอารมณ์ที่ยิ้มแย้มของนักเรียนขณะสบสายตาหรือพูดคุยกับเพื่อนในกลุ่ม รวมทั้งครูผู้สอน ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างเหตุการณ์หนึ่งเมื่อครั้งที่สอนเรื่องเทศกาลลอยกระทง ขณะที่ครูมองไปยังนักเรียนแต่ละกลุ่ม ต่างมีใบหน้ายิ้มแย้ม ช่วยกันแสดงความคิดเห็น พยายามคิดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ บางคำคิดไม่ออกก็มีพูดภาษาไทยบ้าง เช่น นักเรียนในกลุ่ม 2 กำลังระดมสมองช่วยกันคิดคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องลอยกระทง ด.ญ.อารยา (นามสมมติ) ถาม ด.ญ.จิตรา (นามสมมติ) ว่า What else? ด.ญ.จิตรา (นามสมมติ) ตอบว่า ดอกไม้ไฟ แล้วทำล้อเลียนเสียงสำเนียงภาษาอังกฤษแต่พูดภาษาไทย เหมือนชาวต่างชาติที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ทำให้เพื่อนๆ ที่ได้ยินต่างพากันหัวเราะ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่านักเรียนมีความพยายามคิดคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนแล้ว แต่คิดไม่ออกจึงพูดภาษาไทยแทน ซึ่งถือว่าเป็นการเรียนรู้จากความผิดพลาดก่อนแล้วจึงแก้ไขในภายหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองแล้ว จึงรับรู้สิ่งที่ถูกต้องจากครูอีกครั้งในช่วงสรุปคำศัพท์ร่วมกัน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้

สังเกตว่าเมื่อ ด.ญ.อารยา (นามสมมติ) รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าดอกไม้ไฟคือ firework แล้ว ก็จะพูดซ้ำๆ หัดเขียนจนจำได้ และนำไปใช้ได้ถูกต้อง เห็นได้จากการแต่งประโยคในใบงาน ตรวจผลงานเขียนและแบบทดสอบหลังเรียนของ ด.ญ.อารยา (นามสมมติ) ว่าสะกดคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง และใช้สื่อความหมายได้ตรงตามต้องการ เป็นต้น

ในกลุ่ม 4 ด.ช.ธนาคาร (นามสมมติ) ถาม ด.ช.เด่น (นามสมมติ) ว่า What do you think? You know? What is English loy? ด.ช.เด่น (นามสมมติ) ตอบว่า I don't know. Who know? ปรากฏว่าเพื่อนทุกคนในกลุ่มที่เหลือ 3 คนตอบพร้อมกันว่า I don't know. I ก็ don't know. และ I don't know too. ด.ช.ธนาคาร (นามสมมติ) จึงเขียนคำศัพท์ว่า loy ลงไปในใบงานที่ให้เขียนแผนผังความคิด และในช่วงช่วยกันแต่งประโยคกลุ่มนี้ก็ยังคงใช้คำว่า loy เช่น We loy Krathong at the river Banpakong. แสดงให้เห็นว่านักเรียนได้พยายามช่วยกันคิด ระดมสมอง และรู้จักการแก้ปัญหาโดยใช้วิธีเขียนทับศัพท์ภาษาไทย ซึ่งสามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ถึงแม้ว่าจะสะกดคำศัพท์ เรียงคำ หรือใช้โครงสร้างผิดไปบ้างก็ตาม ซึ่งหลังจากมีการวิเคราะห์ความถูกต้องของการใช้ภาษาร่วมกัน ทุกคนในกลุ่ม 4 สามารถเขียนสะกดคำว่า floated และแต่งประโยค I floated Krathong at the Bangpakong river ได้ถูกต้อง เป็นต้น

จากพฤติกรรมดังกล่าวที่ผู้วิจัยได้สังเกต สรุปได้ว่าการทำงานที่ครูคอยอยู่ห่างๆ เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็น นั้นความถูกต้องในภายหลังจากการให้นักเรียนเรียนรู้ผิดบ้างถูกบ้างด้วยตนเองก่อน ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ ไม่กังวลกับการใช้ภาษา และกล้าซักถามมากขึ้นในขณะทำงานปฏิบัติ เพราะการสื่อสารในขณะทำงานนั้นเน้นการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องของภาษา จึงทำให้นักเรียนมีความสุขกับการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร โดยเฉพาะการทำงานคู่หรืองานกลุ่ม นอกจากนี้การกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ในชีวิตจริง ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะผลิตชิ้นงานของตนเอง เช่น การเขียนไปรษณียบัตรถึงเพื่อนชาวต่างชาติเพื่อเล่าเรื่องราวเหตุการณ์วันลอยกระทงที่ผ่านมา การเขียนบันทึกเกี่ยวกับบ้านเกิดของตนเองลงใน LINE หรือ facebook เพื่อให้กลุ่มเพื่อนๆ ทั้งชาวไทยและต่างชาติอ่าน ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเขียนที่สามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตจริง ทำให้นักเรียนพยายามสร้างสรรค์ผลงานเขียนให้ออกมาดีที่สุดและเต็มความสามารถ ที่สำคัญคือนักเรียนสามารถใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้สำเร็จ ผู้ที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดคือนักเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยคาดหวังมากที่สุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน หรือผู้ที่สนใจในการนำความรู้เกี่ยวกับการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้ได้ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาไม่เท่ากัน จึงควรยืดหยุ่นเวลาให้เหมาะสม เพราะหากเวลาน้อยทำให้เป็นอุปสรรคต่อความคิดของผู้เรียน

2) ควรจัดกิจกรรมในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีความหลากหลาย โดยเน้นกระบวนการคิด คำนึงถึงความพึงพอใจของผู้เรียน และระดับความยากง่ายของเนื้อหา ซึ่งอยู่ในความสนใจของผู้เรียน สามารถนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริง เพื่อเป็นแรงจูงใจในการผลิตชิ้นงานเขียนให้ออกมาดีที่สุด

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับการสอนแบบอื่นที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า และนำไปใช้ในการทำวิจัยหรือจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนได้

2) ควรทำวิจัยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับผู้เรียนชั้นอื่นที่ยังไม่มีการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น และทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้และทำกิจกรรมต่างๆ ในบรรลุเป้าหมาย

3) ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้กับงานวิจัยการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีนกลาง ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนให้กับผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และมีแรงจูงใจในการผลิตชิ้นงานมากขึ้น เพราะเห็นประโยชน์ของการนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

4) ควรศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อทักษะอื่นๆ นอกเหนือจากทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูด และการอ่านภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์